

Arktikaa seuraamassa 16 – 18.5.2018

Kesäaika alkoi tänä vuonna jo toukokuussa ja pääsimme D-vitamiinin ottoon aurinkorannalle. Hyvä sellainen on Etelä-Karjalan virkistysalueen retkisatama Huuhanranta Ruokolahdella. Ajoimme sinne aikaisin aamuviileässä, linnuntietä 133 km. Emme menneet parkkipaikalle, vaan ajoimme pikkuisella matkailuautollamme alas jyrkkää rinnettä rannan männikköön. Olin nähnyt kuvia takavetoisista matkailuautoista siellä.

Rantahietikko on 1,5 km pituinen ja Suur-Saimaan suuri Huuhanselkä avautui etelään. Eikä rannalla ollut ruuhkaa arkipäivänä toukokuun puolivälissä.

Arktika huomattiin heti. Hanhiauroja tuli etelälounaasta järvenselän yli ja suuri osa suoraan päältämme. Kaukoputki viritettiin jalustalle zoomi valmiina ja kiikarit kaulaan.

Auringon ottoahan se oikeastaan oli. Välillä rynnättiin kiikaroimaan ja kaukoputkelle vuorokatseluun. Kun oli kaksi kaksisilmäistä ihmistä ja vain yksi okulaari.

Enimmäkseen istuskelin kuitenkin varjossa retkituolissa Sepe-koira vieressä ja vahdimme rouvaa, joka pötkötti pyyhkeellä ja oli riisuutunut kovin vähiin vaatteisiin. Heitti jopa talviturkin pois.

Minua virkisti myös iltapäivällä virinnyt tuuli, sitten komea aallokko ja myöhemmin ukkoskuuro sateineen.

Lähellemme tuli autolla nuoripari auringon ottoon. Jälkien perusteella he olivat kaivautuneet hietikkoon meidän lenkillä ollessa, mutta päässeet lähtemään ilman työntöapua. Poismeno jyrkkää mäkeä alkoi jännittää, sillä vaihtoehtoisen tien oli keväinen puro katkaissut. Sen huomasin lenkillä ollessa. Ei auttanut muu kuin käydä taas lenkillä rinnettä katsastamassa ja suunnitella illalla ylösajotaktiikkaa, ykkösellä vai kakkosella? Ja uneksia yöllä.

Viereinen 30 m korkea avoin paahdetörmä on varjoliitäjien harjoittelupaikka.

Yksi liitovarjoilija yritti turhaan pysyä ilmassa heikossa tuulessa.

Rannalla oli kesy korppipoikue raakkumassa grilliruokaa ja kun aamulla raotimme verhoa, näimme yllättäen muuttavan

majavan uimassa reippaasti rantaviivaa seuraten. Vahtikoiramme istui ulkona sitä ihmetellen. Sekin yllättyneenä aivan haukkumatta.

Seuraavana päivänä ajaa karautimme jyrkän rinteen helposti ylös ja menimme katsomaan paahderinnettä.

Oli tyyntä ja aurinkoista. Törmältä seurasimme valtavan hauenvonkaleen epäonnista saalistusta. Sen ajaessa turhaan saaliskalaa, ne näyttivät aluksi suurelta käärmeeltä mutkittellessaan ja veden kuohuessa. Sitten saalis syöksyi spurtilla rantamatalikkoon ja hävisi meidänkin näkökentästä. Vokkihauki jäi sen sijaan tuntikausiksi mököttämään paikoilleen hakomaisesti varjonsa kanssa. Kaikki nämä näkyivät kuin aitiopaikalta törmän päältä.

Tämä se olikin aivan uskomaton stajauspaikka.

Esteetöntä näkyvyyttä lounaaseen hanhiaurojen tulosuuntaan oli peninkulmittain ja etelässä Imatran tehtaan piiput ja tuulimyllyt näkyivät 25 km:n päässä.

Ja saimme olla siellä ihan kahden koko päivän.

Valtava, kymmenien tuhansien arktisten hanhien muutto oli käynnissä. Ne ylittivät seuraillen Suur-Saimaan selän halkaisevaa pitkää Kyläniemeä. Valkoposkihanhia, välillä sepelhanhia, joku tundrahanhi. Lähes kaksi vuorokautta yötä päivää, mutta sopivasti tauotettuna. Emme jaksaneet enää laskea. Myös pienempiä vesiäisiä, alleja, joista osa laskeutui lepäämään järvenselälle, muutamia pilkkasiipiä, kymmeniä kuikkia, jokunen kaakkuri, selkä- ja pikkulokkeja, tiiroja, joutsenia ja koskeloita. Ja kaukana muita mustia lintuja.

Aurat tulivat taivaalla tai vedenpintaa viistäen. Osa valkoposkihanhistakin levähti järvenselällä. Kiikareilla ja kaukoputkella oli käyttöä. Valkoposkihanhien äänet kantoivat järveltä jo kilometrien päästä.

Rinteeltä oli todella mahtava näkymä hanhiauroihin. ”Varjomiesten” grillikota, jopa sauna. Hehtaarin ala rinteiden päällä oli tasaista ja vain lyhyttä kasvillisuutta. Kannotkin maan tasalla.

Paahderinteellä oli myös harvinaisten kasvien (mm. kangasvuokko) ja hyönteisten tutkimusalue. Siellä pöristeli suuria kultakuoriaisia. Löytyi myös muurahaiskorenon näköinen otus. Sen hiekkaan kaivautuvaa toukkaahan sanotaan muurahaisleijonaksi. Täällä ”Ruokojärven leijonaksi”.

Rouva oli haltioissaan törmällä, aurinkoa ja lämpöä, hyönteisiä ja kasveja, eläimiä ja hanhimuuttoa. Me karvapoijat (Sepe) viihdyimme toki varjossa, mutta sain silti kehoni etupuolen punaiseksi, sillä hanhet tulivat auringon suunnasta. Ja aurinkoihottumaa.

Paluumatkalla yövyimme Parikkalan Siikalahdella. Sinivuokot olivat jo kukkineet, mutta imikät ja kevätlinnunherneet kukkivat sinisenään ja lehdossa kuulimme kevään ensimmäiset satakielet.

aamusumua lintutornilta

Hanhia oli täälläkin runsaasti, paikalla lepäileviä ja ruokailevia sekä auroina muuttamassa koilliseen. Upeaa.

Patolavalla panimme merkille sen, että naurulokit olivat vähentyneet edelleen ja niiden sijasta pikkulokit runsastuneet. Sorsien ja uikkujen pesinnät olivat lähes turvattomia varisten hyökkäyksiä vastaan.

Kaikki kevään muuttolinnut eivät olleet vielä saapuneet. Vain muutama punasotka oli paikalla, samoin nokikanoja oli tosi vähän. Luhtakana äänteli ruovikossa lähellä, kaulushaikarat kaukana. Ruovikossa lauloi ruokokerttunen mutta lahdella uiva härkälintu oli hiljaa. Harmaapäätikka ”kyyktytti” lehdossa. Lajeja tuli ja meni, muttei mitään erityisen harvinaisia, edes mustatiiraa. Kauniita kuitenkin katsella. Lentäjät varsinkin.

Siikalahden pitkospuut lintutorneille. Kuin avenue.

Helteinen arktika-rantareissu onnistui yli odotusten, sillä valkopskien muutto oli reissun aikana kiihkeimmillään. Näimme arviolta 200 000 hanhea niistä puolesta miljoonasta, jotka oli nähty tänä aikana rannikolla.